

Att inte bli sist fast man egentligen borde blivit det

Självklart så drog molnen ihop sig och det blev ett ordentligt regnväder redan första dagen. Det handlar naturligtvis om Nordsvensk mästerskapen i segelflygning -83, som till att börja med såg ut att regna bort men som visade sig bli helt fantastiskt med två trettimilabanor på sex dagar. Det är klart att jag åkte ner för att vinna, jag hade ju allt. Ett bra flygplan, visserligen en Astir Jeans som jag aldrig lärt mig flyga ordentligt och med en koefficient på 0.82, ett bra lag, (som efter tävlingen hade kunnat ställa upp i och vinna vilken monteringsstävling som helst), finalglidningskalkylator typ "BÄVER" (Hm) mm, mm.

Dag 1

Det höll faktiskt på att klarna upp, kanske skulle det bli tävling ändå. Medan jag gick och väntade funderade jag över fjolårets bedrifter. Det hade då också börjat med uppskjuten briefing, men slutat med utelandning bakom startlinjen efter vissa försök med att tömma blåsan, den man normalt tömmer innan man kliver ner i flygplanet.

Vi fick i alla fall en bana ROMME-LÄNGEN-REMBO-ROMME 105,5 km. Med tanke på mina tidigare erfarenheter så föredrog jag denna gång att inte försöka med några blåstömningsövningar utan i stället koncentrera mig på flygningen. Behovet var emellertid minst lika stort i år. Jag kom iväg ganska bra och snart hade jag vänt vid LÄNGEN. Självförtroendet började nu att växa och efter en ganska snabb men lite låg flygning var jag i REMBO med 800 m. Nu hade tuppkammen antagit en ganska avsevärd storlek, så inte tyckte jag att det fanns någon anledning att stanna i 1-1,5 m blåsor. Alltid stiger det någonstans. Något minne om HEDEMORASJUNKET fanns inte tillstymmelse till. Så bar det iväg, fort och ner. Landning i SÄTER knappt 15 km från mål, förbajat!

Dag 2

När jag funderade lite på mitt resultat så hade jag ju avsevärt förbättrat mig jämfört med fjolåret då jag inte ens hade klarat av att passera startlinjen. Det var kanske inte så dåligt ändå.

Vädret såg ut att bli riktigt riktigt bra. Molnbasen steg och molnen antog den där riktiga formen som gör att man kan förlåta vem som helst eller låna ut tusen spänn utan vidare. Men redan vid första start började en otäck skärm dra in, en sån där som på tio minuter släcker all termik och gör att man börjar undra om det var så klokt att utan att ens fråga efter namnet låna ut tusen spänn.

Nåja, det här bjöd ju på en utmärkt chans att vara både "listig och stark" stick så fort och så långt det går, vädret blir i alla fall inte bättre. Trodde jag när jag knappt en timme senare från ett fält 15 km ut på första benet kunde titta upp mot en klarblå himmel med ca fyra åttondelar cumulus och ett antal lustigt vinkande segelflygplan. Satan 80 poäng, det här började bli kärvt om jag skulle vinna?

Dag 3

Plötsligt 30 milaväder. Ingen hade väl riktigt tänkt sig något sånt. Och det var inte bara segelflygchefens i Älvsby flygklubb huvud som försvann mellan axlarna när banan först blev NORA-HEBY-ROMME. Efter lite funderande fick vi i alla fall ROMME-SILJANSNÄS-SIMTUNA. Nu fanns det ingen anledning att försöka sig på några taktiska finter utan här var det bara att åka, inte för fort, inte för långt utan 30 mil. Jag vände vid SILJANSNÄS med i alla fall 1500 m och knatade så sakta förbi SALA utan problem. Men visst var det långt och visst var det länge sedan man såg hemmafältet. Och visst var det tur att tidigare nämnde segelflygchef i förbigående talade om var kyrkan låg. Nu bar det i alla fall av hemåt, för varje blåsa så ökade chansen att åka 30 mil.

Någonstans i trakten av AVESTA började de verkliga problemen, det visste jag inte när jag lämnade på 1200 m för att jag tyckte att 1,5 m var för dåligt. Det visade sig senare att den blåsan växte till och räddade både Ulf Johnsson och Lars Asplund i mål. Själv landade jag som vanligt i SÄTER och det enda glädjande var att Tommy Nilsson och Lasse Lööf fick stanna i REMBO och att jag efter lite mätande i alla fall hade fått distansen 30 mil. Det var faktiskt Ulf Johnssons förtjänst. Han var lite tveksam om han skulle kunna gå hem men sa att banan var drygt 30 mil, och påstod 317 km. Fint tyckte jag, då kan jag utan vidare landa på mitt gamla fält i SÄTER och ändå få ut distansen. När jag hade landat och kontrollerade deldistanserna visade det sig att det saknades två kilometer. Men käre tävlingsledare Bo Vikström om misstagen håller sig till att skriva en etta i stället för en sjuva så må du vara förlåten. Jag hade åkt 300 km, jag hade erövat GULD C.

Dag 4.

Den här dagen fick vi en torrtermiksbana GAGNEF-SILVBERG-HEDEMORA-ROMME. Det här var roligt. Fint väder, hög molnbas, och även om tejen lossnade (den gör det när man flyger fort) så var jag jättenöjd med en femteplats, och 860p. Jag hade ju åkt fortast med 62,98 km/h

Dag 5

Nu blir det 30 mil igen! Var det någon som sa. Jodå! NORA-HEBY-ROMME. Nu var det inget huvud som försvann vid briefing. I väg bar det och fort, med Kjell "Propell" Nordström i täten, och jag efter. LUDVIKA ett stort blåhål, satan, bäst att gå runt för att sen, efter det att jag hade upptäckt ett nytt blåhål i alla fall vara tvungen att glida igenom det första. Kjell han bara försvann rakt fram och nådde nästa moln med bara 400 m höjdförlust. Så var den draghjälpen slut. Nu var det mitt eget lopp. Nästan, Tommy Nilsson fick jag köra om minst fem gånger. Hur och när han körde om mig har jag ingen aning om. Han var i alla fall bakom mig när vi kom till AVESTA och man var tvungen att välja antingen vänster eller höger. Det såg säkrare ut att ta högersvingen över LÅNGSHYTAN även om det var längre, så jag tog höger. Jag hade verkligen tänkt att gå i mål i dag. Vid LÅNGSHYTAN hade jag hemgångshöjd men för att vara riktigt säker kurvade jag bort den under några som jag tyckte fina moln. Tommy Nilsson såg förmodligen att jag valde höger och då var det ju ett lätt val för honom att välja vänster. Han gick naturligtvis hem och jag landade som vanligt i SÄTER.

Jag var inte speciellt ledsen. Jag hade fått uppleva en fantastisk flygning, där jag aldrig hade behövt vara under tusen meter, och där det ibland bara var att hissa under molnen för att stiga en fyrahundra meter och sen fortsätta till nästa moln. Det var helt fantastiskt. En segelflygare från östra distriktet var så hänförd att han rätt ut i etern lät undslippa sig kommentaren - En sån här dag är det väl roligt att segelflyga. Minst femtio andra svarade i korus - Jaa!

Konstigt, vid sämre väder brukar det bara bli ett tjut när flera sänder samtidigt?

Dag 6

Jag låg nu ohjälpligt sist. Det skilde minst 600 poäng till Birger Sundberg som låg näst sist. Det här såg inte bra ut. Vinna eller försvinna, det var ett lätt val, jag bestämde mig för att vinna.

Vädret såg fint ut, men ville inte komma igång riktigt. Standardklassen skulle åka 50 mil, men efter en stunds väntan fick de samma bana som klubbklassen. Vi skulle åka DALA-JÄRNA-ROMME-REMBO-ROMME 213,8 km. I startblåsan tittade jag noga på väderutvecklingen längs efter första benet, och kom fram till att nu var rätta stunden att starta. Ingen hade passerat startlinjen. Det här var väl inte rätta sättet att vinna på tänkte jag. Jag ska självklart starta sist och plocka de andra efter hand. Men nu gick tvehågsenheten bort. Jag hade bestämt mig, nu skulle det gå undan.

Molngatan till DALA-JÄRNA låg precis nyasfalterad när jag kom tillbaks efter startlinjepassagen, och undan gick det. Jag stannade faktiskt tre gånger på vägen upp till DALA-JÄRNA men då steg det med minst fem meter, jag måste skriva minst för att bägge variometrarna gick i botten. Av nån anledning låg jag heller inte i molnbasen när jag åkte in i de här blåsorna utan jag kunde verkligen utnyttja stiget. Det är en speciell känsla att stiga 200 m per varv.

DALA-JÄRNA var ett blåhål, och inte såg jag till den Bergfalke som Kjell Dahlsheim sa skulle ligga och kurva i sjunk för att locka ner Kjell "Propell". Jag vred ner ringen och gled ut, fotade, gled in under molngatan igen och satte full fart. Jag hade faktiskt ringen uppskruvad på 3,5 meter ett tag. ROMME blått igen. Jag tog mig upp ända till molnbasen och gled ut. Nu hörde jag Lasse Lööf, han hade startat efter mig och låg strax bakom. När jag gled in under ett moln, efter att ha fotat ROMME försökte jag lura kvar honom under ett moln medan jag själv for iväg, men kanske lurade jag mig själv lika mycket. Jag sa till honom att stanna under molnet jag hade lämnat för att jag trodde att det skulle ge minst tre meter stig. Det kunde jag konstatera när jag såg molnet från sidan, men det började ge fyra meter. Jag skulle ha stannat kvar.

REMO utan problem, nu hade jag hemgångshöjd på "Bäverburken" om jag räknade bort säkerhetshöjden 200 m. Burken var ju konstruerad för Pilatus så det var väl inga problem. Jag började glida. Det här hade ju gått åt skogen tre gånger tidigare. Molngatan till vänster såg inbjudande ut, men jag hade händelsen när jag kurvade bort min hemgångshöjd i gott minne, jag fortsatte. SÄTER passerades precis på marginalen, men skulle det räcka? Jag fortsatte, det gick ju bra att landa bortom SÄTER, men hur såg det ut vid GUSTAFS? Var det inte en massa små staket? Nu sjönk det med 2,5 meter det här skulle inte gå! -Sjunker det så stiger det! Hedemorastaket sträcker sig ända till ROMME. Nu rörde sig nålen upp, det skulle gå. -Kan jag få landa på stora banan? -T9 svar ja. Det skulle väl inte behövas?

Det räckte inte till någon tryckare, men väl över mållinjen. Sköönt, jag var hemma, sista dagen. Det hade inte gjort något med en utelandning, flygplanet skulle i alla fall monteras ned.

Jag hade startat först i klubbklassen och var först i mål, var var Lasse, skulle han slå mig. Jag hade i alla fall åkt med 80,23 km/h, han var tvungen att åka med minst 75 km/h. Där kom han med en minut tillgodo, jag skulle bli dagstvåa. Men i alla fall. Visst var det skönt att slippa sitta och vänta på att bli upphämtad.

Birger Sundberg tyckte att det var oshysst, att klippa till med över 900 poäng när det var klart att sista platsen var säkrad.

Tyvärr kan jag inte vara med er nästa sommar, jag sitter troligtvis i Kairo och tittar på en klarblå himmel utan cumulus. Men grabbar jag kommer igen åttiofem om jag bara får tag på ett flygplan, och om inte så lär det ju finnas en K 8 i BORLÄNGE så försök inget.

Åke Carlsson
SEL 450

XX

Dratampens redaktion vill rikta ett varmt tack till den barnledige chefredaktören Bengt Hardell för hans stora insats vid Dratampens grundande och utgivning. Den resterande redaktionen skall försöka ge ut tidningen även i fortsättningen, om än inte i så elegant utförande. Vi önskar honom välkommen åter.

Redaktören

